

New York Timesi bestsellerite autor

Catherine
Ryan Hyde

Võtke
mind
kaasa

Catherine Ryan Hyde
Take Me with You
2014

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjandus. Nimed, tegelased, asutused, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2014 Catherine Ryan Hyde

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

All rights reserved.

© 2018 Kirjastus ERSEN

B01337218
ISBN 978-9949-82-167-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Esimene osa

JUUNI ALGUS

Esimene peatükk

Augusti paigalseis

August Schroeder seisis oma katkise autosuvila tagaukse juures ja vaatas väiksest ruudukujulisest aknast välja. Kui ta oleks välja vaadanud mõnest teisest aknast – tuuleklaas, külgaknad, väike aken köögivalamu kohal –, oleks ta näinud automehaaniku töökoja sisemust. August tahtis näha taevast. Ta oli siia taha tulnud, et näha taevast. Mitte tööriistakaste ja riuleid uute rehvidega ja hüdraulilisi tõstukeid.

Ta astus uksest välja, laskus kahest metallastmest alla ja sammus mehaaniku töökotta. Ta jäi seisma avatud kapoti ette, kust mehaanik teda nägi. Mees ajas end sirgu, toetades selja alaosa käega. Ta pühkis käed punase lapi sisse. Tõmbas räpase varrukaga üle lauba.

Ta oli tavatult pikk, too mehaanik. Võib-olla ligi kaks meetrit või pikemgi. Tema jäsemed olid justkui välja veninud – kondised ja kõhetud. Heledad juuksed olid kuklal pikad, krussis ja sassis ning ulatusid mehe sinise töösärgi krae vahele.

Wes. Mehe nimi oli Wes. August oli selle hoolega ära õppinud, sest nii palju tema saatusest oli selle mehaaniku kätes. Nendevahelise distantsi kõrvaldamine nii palju kui see võimalik oli, näis targana.

„Kuidas läheb?“ küsis August.

„Ma olen graafikus. Kui te seda silmas peate.“

August ohkas. Ta võttis kolmest ladustamata rehvist koosneval kuhilal istet. „Ma isegi ei tea, mida ma silmas pean. Küllap arendan lihtsalt vestlust.“

Wes tõmbas rinnataskust paki sigarette, raputas ühe neist välja ja võttis huultega suhu. „Mida te päev otsa teinud olete?“

„Suurt ei midagi. Lihtsalt seedisin asjaolu, et Yellowstone jääb ära.“

Wes süütas sigareti. Kissitas läbi suitsu Augustile otsa vaadata. „Te ütlesite mulle, et olete terve suve vaba. Mulle paistab, et teil on ikka veel kõvasti aega.“

„Aega jah. Aega mul jagub. Selles pole küsimus. Rahas on küsimus. Mu eelarvest läheb igal suvel lihtsalt hulk raha bensiinile. Yellowstone on nelja osariigi kaugusel.“

„Kas olete igal aastal terve suve ratastel?“

„Olen küll.“

„Te olete õpetaja?“

„Jah.“

„Mida te õpetate?“

„Loodusaineid keskkoolis.“

„Loodusaineid,“ sõnas Wes. Justkui kirjeldaks ta läikivat uut autot, mida vaevalt keegi suudaks endale lubada. „Mul läks loodusainetes ikka hästi. Nii et... võib-olla jääb Yellowstone *järgmiseks* aastaks.“

„Jah,“ lausus August. „Küllap vist.“ Aga kui ta mõtles jälle loobumise reisi sellest osast, mida Phillip oleks armastanud, mille nad oleksid pidanud koos läbima, tuli valu tagasi, käristas Augusti kaheks. Uueks ja vanaks. Too valu oli nüüd nii tuttav. August peaaegu tervitas seda. Ta oli seda peaaegu igatsenud.

„Kuid see oli selleaastase reisi kogu mõte. See oli tegelikult... üsna tähtis asi. Aga teil pole igatahes vaja seda kõike teada ja see on mõneti isiklik. Ma lihtsalt ei saa seda endale lubada ja nii asjalood lihtsalt on.“

August vaatas Wesile otsa ja nägi ta näos midagi, aga ei teadnud, mis see oli. Miski, mida mehaanik endale hoidis. Mida ta võiks öelda või siis mitte. Valikute kaalumine.

„Ma vannun, et ei tüssa teid selle remondiga,“ lausus Wes, aga see polnud see.

„Ma tean, et ei tüssa,“ ütles August.

„Täna usalduse eest.“

„See pole päriselt usaldus. Ma ei tunne teid üldse. Ma tunnen teid vähem kui päeva. Põhjus, miks tean, et teie hinnad on õiglased, on see, et mu isal oli autoparandustöökoda. Ma töötasin suviti seal. Ma pole küll päriselt mehaanik, aga tean üsna palju sellest tööst. Ma tean asja-

dest, mis kipuvad viltu minema, ja tean, mitu tundi tööd kulub nende parandamiseks. Ma saaksin aru, kui te mulle külma teeksite.“

Umbes tund aega hiljem seisis August jälle püsti ja vaatas tagaukse juurest välja, jälgides kaht poissi mängimas. Üks oli ehk üheteistkümnepäevane, pikk ja kiitsakas. Ta meenutas Augustile noort hobust – pikajalgset sälgu, kel õnnestus kuidagi ühendada kohmakus kummalise nõtkusega. Poisi juuksed olid helepruunid ja pulstis. Väiksem poiss oli temaga võrreldes päris tilluke, võib-olla seitsmene. Iga tema liigutus näis ebalev. Kogu ta olemuses oli midagi kõhklevat, mis torkas Augustile silma.

Poisid kõksisid palli hiiglasuurel umbrohtunud maatükil, nad olid töökojale küllalt lähedal, nii et August oletas, et nad kuulusid mehaanikule, kelle kätte tema oli sattunud. Tema arvates olid nad vennad, sest nii suure vanusevahega poisid ei kipu muidu koos mängima. Pealegi nägid nad välja nagu vennad. Nad nägid välja nagu sama ainese kaks näidist.

Sel ajal kui August poisse jälgis, pitsitas tema kurku tuttav valutorge, mis liikus kõrvetades kopsude vahele. See oli seal paigal tema sisemuses, teadis ta nüüd. See polnud kunagi olnud ta peas. See oli alati olnud tõeline, kuid August oli elanud kõik need aastad seda teadmata. Nüüd tundusid need aastad mõttetute ja raisatutena.

Woody vingerdas kiunudes Augusti vasaku sääre kõrval. Tagaukses oli ka alumine aken. Woody nägi poisse mängimas ja tahtis välja. Tema väike kärbitud saba pigem värises kui vonkles. See hääl, mida Woody tegi, meenutas Augustile aiavooliku viunuvat vihinat, kui suletud otsak takistab veevoolu.

August sirutas käe alla ja sügas Woodyt väikeste abaluude vahelt, tema sõrmeotsad kadusid valge traatja karva sisse. Koer tõi kuuldavale kiunatuse, peaaegu nagu kogemata. Justkui ta oleks pingutanud, et seda tagasi hoida, ent nüüd sai see temast võitu.

„Olgu,“ sõnas August. „Miks ka mitte?“

Ta tegi tagaukse lahti.

Nad olid maanteest tükk maad eemal. Kiirteest isegi veel kaugemal. Nüüd, kui uks oli lahti, kuulis August kaugusest kiirteed. Nojah, mitte

kiirteed ennast, sellel sõitvaid autosid. Nende sõidu kauget mürinat. Ka see heli lõi kas talle südamesse. Sest tema polnud kiirteel nende autodega koos. Ta oleks pidanud teel olema. Ta poleks pidanud siin olema. Samas jälle ei parandanud sõna „oleks“ midagi. Kindla peale ei remontinud see mootorit.

August astus kliimaseadmega matkaautost välja. Juunikuumuse kätte. Ta jälgis, kuidas Woody kahe poisi juurde punus, kargles üles alla, et rajada endale üle umbrohupuhmaste teed. Kui ta Augustist kaugemale jooksis, moondus tema kuju kerkiva kuumuse triipjates lainetes.

Suurema poisi pea tõusis ja tema nägu lõi koera nähes särama. Woody oli selles vanuses lapsele täiuslik koer. Väikest kuni keskmist kasvu terjeri segu, tulvil elevust, ergas, alati valmis mängima, trikke tehes õnnelik.

Väiksem poiss pöördus vaatama, mida ta vend oli näinud. Ta võpatas, jättis palli löömata ja jooksis pika poisi taha peitu.

„Ta on sõbralik,“ hõikas August. „Ta tahab ainult mängida. Ta on liiga kaua autosuvilas kinni olnud.“

Väike poiss tuli peidust välja. Kõhklevalt, nagu ta näis kõike tegevast. Temas võitlesid üheaegselt hirm ja uudishimu. August teadis, et uudishimu saab võitu. Ta soovis, et saaks edastada sellele hirmunud poisile, mida tema teadis. Aga see ei teinud niikuinii kunagi midagi head. Inimesed õppisid oma kogemustest. Oli vähe tolku sellest, mida keegi teisele ütles.

Väike poiss sirutas närvilise käe Woody poole, kuid koer hüppas jälle eemale, jooksis suure ringi ja siis tuli kiiresti tagasi uueks kutseks. Ta ei tahtnud hellitusi. Seda sai ta autos küllaga. Ta tahtis mängida.

August kõndis lähemale. Vanem poiss seisis pika ja sirgeselgsena, kui August lähenes. Ta vastutas, too poiss. Näis, et see oli tema olemuses. Tema hoiakus oli midagi ebatavaliselt täiskasvanulikkku. See pani Augusti piinava valu kahanema ja veidi tagasi tõmbuma. Sest poiss tema ees polnud Phillip. Poiss tema ees oli ainult see, kes ta oli. Ta oli vaid tema ise.

Noorem poiss peitis end jälle venna taha, kui August lähedale jõudis.

„See on teie matkaauto, mis?“ küsis pikk poiss, osutades lõuaga tagumisele autosuvila kolmandikule, mis töökojast välja ulatus. „See on tõesti äge auto.“

„Täna.“

„Tore koer ka. Kas ta on Jack Russelli terjer?“

„Võib-olla pooleldi. Ma pole kindel. Ta on varjupaigast.“

„Mis ta nimi on?“

„Woody,“ sõnas August ja Woody kõrvad jönksatasid.

„Kas ta trikke teeb?“

„Päris palju. Aga praegu tunneb ta, et oli nelja seina vahel kinni. Ta tahab auru välja lasta. Teate, mis. Ma teen teile pakkumise. Kui te ta kinni püüate, annan teile viis dollarit.“

„Kas ta ei tule, kui teda kutsute?“

„Oh, ei,“ lausus August, „asi pole üldse selles. Ta teeb kõike, mida tal teha käsin. Aga see on tema lemmikmäng. Kui lapsed püüavad teda kätte saada.“

Pika poisi silmad löid rohkem särama. „Hei, Henry!“ ütles ta. „Viis taala. Mis sa arvad?“

Poisid pistsid koera taga ajades jooksu, mõne sekundiga saavutati nullist laste täiskiirus. Woody jooksis rõõmsalt laia kaarega, vaadates justkui naerdes üle õla.

Nad ei saa kunagi Woodyt kätte. Seega polnud see tegelikult aus. Kui nad jooksevad, kuni koer on õnnelik ja väsinud, pakub August neile ikka viit dollarit. Muidu oleks see lihtsalt alatu temp. Ta kõmpis tagasi mehaaniku töökotta, sest mängivaid lapsi jälgida oli valus. Hoolimata asjaolust, et August oli mõnda aega seda nimme teinud.

Umbes kümme minutit pärast seda kui August oli rehvihunniku ot-sas istet võtnud, tõmbas mehaanik pea auto kapoti alt välja. Ta silmitses Augusti, nagu tal oleks midagi öelda. Ent kui asi oligi nii, ei öelnud ta seda. Selle asemel süütas ta sigareti, tõmbas sügava mahvi, seejärel puhus suitsu välja ja jälgis seda kui lummatult. Nagu ta poleks niisugust asja varem näinud.

„Kui väga te Yellowstone’i minna tahate?“ küsis ta.

„Väga,“ sõnas August. Ent see tundus ebakindlana. Pisut ohtlikult. Kusagil õhus oli pakkumine. Kõik oli salapärane, välja arvatud selle